

KIS HAV

A PULYKA. (Lásd a 106. lapon.)

A TITOK.

— Elbeszélés. —

(VI. Folytatás.)

— **IN**T mondtam, Anna rendkívül meggondolatlan, pajkos gyermek volt s ha eszébe jutott valami, meg is tette, nem sokat törődve azzal, mi lesz a következménye. Most is addig-addig törte a fejét, míg kitalálta, miként ejthetné szerét, hogy édes anyját gyakrabban meglátogathassa. Ez pedig abból állott, hogy este, mikor már azt hiszik a többiek, hogy mindenki alszik, Annácska az ablakon át kiugrik a kertbe s innen kijut az utcára; azután ugyanezen az uton szépen visszatér. De hogy ezt megtehesse, szüksége volt Emma segítségére; Emmának, kívül egy szobában aludtak, bele kellett egyeznie a tervbe, sőt virrasztania is, hogy késő este be bocsássa a szobába a hazatérő Annácskát. Emma, mikor kedves barátnője tervét megtudta, szívesen beleegyezett. Egyikök sem gondolta meg, hogy nagyon helytelen dolgot cselekesznek.

Az első kísérlet szerencsésen sikerült. Annácska kiosont és vissza is tért, a nélkül, hogy valaki észrevette volna. Mikor visszaérkezett, így szólt Emmához.

— Édes mamám nagyon rosszul van. Épen írni akart az igazgatónőnek, hogy én hazamehessek néhány napra; de mikor engemet meglátott, azt hitte, hogy az igazgatónő tudtával látogattam meg s most már nem fog írni. Milyen kár!

Másnap, harmadnap ismét minden baj nélkül sikerült a kis éjjeli kaland s a két leányka még kedvét találta e titkos

mulatságban. De nem sokáig tartott ám ez. Az igazgatónő gyakran körüljárta az egész házat, hogy lássa, rendben van-e minden. Egy este, amint Emma és Anna szobájához ért, az ajtót félig nyitva találta; benyitott, — de bent senki sem volt, mert Emma földszint az udvari szobában várta Annácska visszatérését. Az igazgatónő meglepetve kutatta össze a szobát.

— Ez furesa! mondá magában. Hová lett ez a két leány? Bizonyosan valamely más szobába mentek pajtásnőikhez aludni; holnap majd megtudom. Az ajtót becsukom, nem fognak tudni visszatérni s így kénytelenek lesznek mindent bevallani.

Számitása sokkal hamarább teljesült, mintsem gondolta. Alig mult egy-két óra s Annácska már visszatért látogatásáról. Emma az ablaknál várta, segített neki bemászni az ablakon s aztán lábujjhegyen megindultak végig a tornáczon, föl a lépcsőn, saját szobácskájuk felé. De midőn odaértek, Emma meglepetve mondá:

— Mi ez? Hiszen én nyitva hagytam az ajtót s most be van zárva.

Megpróbálták kinyitni, — de be volt csukva.

— Istenem! Mi történt itt! kiáltá Emma ijedten. Valaki itt járt, becsukta az ajtót s elvitte a kulcsot. Most mit tegyünk?

Anna ijedtében szólani sem tudott s jó ideig némán bámultak egymásra, mert egyikök sem tudta hamarjában, hogy most már mitevők legyenek?

— Oh istenem! Most itt kell maradnunk reggelig! siránkozték Annácska.

— Az nem lehet, szólta Emma. Reggel is megtudják, ha itt találnak, tehát jobb, ha most mindjárt zajt ütünk és előkérjük a kulcsot. Legalább nem kell itt a kemény kővön aludnunk.

És nem várva Anna válaszát, ment egy másik ajtóhoz s zörgetett. Már mindenki aludt s ezért a zörgetésre nem jött ki rögtön senki; újból és még erősebben kopogtak tehát s ekkor előjött maga az igazgatónő.

— Emma! Anna! hát ti hol jártatok ilyen késő este? Szobátokat üresen találtam s becsuktam; beszéljétek, hol voltatok?

Fülig pirult, majd ismét elsápadt mindakettő, de felelni nem tudott.

— Valami pajkos csinypót követtetek el, ugy-e? folytatá az igazgatónő. Pedig tudod, Anna, hogy csak oly fötétellel fogadtalak be, hogy jól viseled magadat. És te is efféléket visesz végbe, Emma! Szüleidet már eddig is annyira megszorítottad, mit fognak mondani, ha megtudják, hogy még mindig a régi makacs leány vagy? — Most menjetek aludni; de tudjátok meg, hogy intézetemben ilyen rendetlenséget nem tűrök s ha még egyszer elkövettek valami gonosz csinypót, kizárlak és haza küldelek benneteket.

A két leányka szégyenkezve beosont a szobába. Anna röstelte, hogy ily szerencsétlen véget értek titkos látogatásai; de Emma nemcsak röstelte, hanem igazán szerencsétlennak érezte magát, hogy az igazgatónő, ki eddig őt annyira szerette, most már haragszik reá s nem bízik többé benne. Azt hitte, hogy ha itt az intézetben jó hirt szerez magának, ezt majd

megtudják otthon is és szülei nem fogják többé gondolni, hogy ő rossz gyermek. Iparkodott is eddig, meg is voltak vele elégedve és ime, most egyszerre megint veszedelem fenyegeti. Csak az vigasztalta a kis leányt, hogy végre is, amit tett, azt kellett tennie, a barátság parancsolta, hogy ne tagadja meg Annácskától azt a szolgálatot. Pedig, tudjátok, ez nagyon hamis okoskodás volt, mert barátságból sem szabad tilos dolgokat elkövetni. — Ez a barátság azonban még sokkal nagyobb bajba is belerántotta Emmácskát.

Anna, mikor titkon látogatóba ment mamájához, mindig vitt magával egy kosárcát tele süteménnyel, édes gyümölcsökkel s más csemegékkel. Emma azt hitte, hogy Anna ezt saját özsonnáiból gazdálkodik meg s összegyűjtögeti, hogy aztán elvigye mamájának. De a dolog épen nem így volt, Anna egészen más módon jutott hozzá e csemegékhez. Voltak az intézetben leányok, kik gazdag szüleiktől mindenféle jó gyümölcsöt és süteményt kaptak; Annácska látta ezt, és így okoskodott: »Ezeknek bizony egészen fölösleges ez a sok nyalánkság, szegény mamámnak pedig szüksége van effélére s nem vehet magának. Azt hiszem, észre nem veszik, ha egy-két almát meg egy-két cukros süteményt elveszek.« — Nagyon jól tudta Annácska, hogy ezzel igen helytelen dolgot cselekszik, azaz, tudta volna, ha gondolkozott volna fölötte; de a kísértés sokkal erősebb volt s ő minden megfontolás nélkül hozzányult a más jószágához.

Ez azonban nem maradhatott sokáig titokban. A leányok csakhamar észrevet-

ték, hogy csemegéikből a legszebb darabok minduntalan eltűnedeznek; utoljára nem tudtak egyebet tenni, mint panaszra menni az igazgatóhoz, hogy rendeljen vizsgálatot, ki eseni el a jó csemegéket. Az igazgató eleinte hinni sem akarta az egészet s így szólt:

— Ti bizonyosan csalódtok. Hiszen az lehetetlen, hogy házamban tolvaj legyen. Az csak valamelyik leánya lehetne, ezt pedig nem hihetem.

De a panaszkodók erősen állították, hogy ők bizony igazat beszéltek, s az igazgató végre kijelenté, hogy kutatást fog rendezni, — maga vizsgálja át az intézetben lévő leányok mindegyikének szekrényét, fiókját. És amint mondta, rögtön meg is kezdte.

Anna, midőn a kutatásnak hírét hallotta, majd hanyatt esett ijedtében. Sápadtan, reszketve vánszorgott szobájába s kétségbeesetten kiáltozó:

— Istenem! Mit tegyek! Mi lesz most belőlem! Mit fog majd szegény anyám mondani!

— Mi az! Mi bajod van? kérde Emma csodálkozva.

Anna őszintén meggyóna bűnét, melyet eddig barátnője előtt is titkolt s melyet talán maga is csak most ismert föl igazán bűnnek. Miután elmondta, hogy nem a maga számára, hanem mamája kedvéért tette, amit tett, zokogva így szólt:

— Mamáskám nem tudja, honnan kaptam a csemegéket, melyeket neki vittem... Oh! bár ne vittem volna soha, milyen szerencsétlen gondolat volt ez! Mi

lesz most belőlem! Bizonyosan kitalálnak az intézetből s mit mond majd szegény mamám, ha megtudja, hogy lopásért küldtek el innen! Oh, mily szerencsétlen vagyok!

Emma egészen megsajnálta kis barátnőjét, mert látta, hogy a bünt nem önzésből, hanem mamája iránti szeretetből követte el, ámbár azt persze mégsem tagadhatta, hogy amit Annácska tett, az bizony, akárhogy csürjük-csavarjuk, végre is csak lopás volt, ez pedig a legrutabb bűnök egyike.

— Oh Anna, hogy tehetted! ezt szólt Emmácska. Hiszen, akárki tette volna, mindenkit kitalálna e miatt az igazgató. És minket minap különösen fenyegetett... s te mégis oly meggondolatlan voltál! Hogy tehetted ezt!

— Még te is ellenem fordulsz, a helyett, hogy segitenél! kiáltá Anna türelmetlenül. Mindjárt eljönnek ide a mi szobánkba is... és az én fiókomban megtalálják... végem lesz örökre!

— Nem, nem! segitenünk kell valahogy, el kell rejtenünk mindent.

— Igen, de hová? Itt nincs más hely, mint az én fiókom, meg a tied Ablakunk az udvarra nyílik, ki nem szórhatjuk, mert észrevennék... Oh istenem már hallok lépteket... már jönnek!

Emma egy pillanatig gondolkozott, de csak egy rövid pillanatig, aztán hirtelen így szólt:

— Hamar, adj ide mindent az én fiókomba.

(Folytatása következik.)

7. SZÁM.

kítaszita-
majd sze-
gy lopásért
rencsétlen

ta kis ba-
nt nem ön-
szeretből
égsem ta-
ka tett, az
rjuk, végre
legrutabb

! ezt szólt
ette volna,
az igazga-
önösen fe-
ggondolat-

ülsz, a he-
ma türel-
ide a mi
mban meg-

kell vala-
t.

nincs más
a tied Ab-
em szórhat-
Oh istenem
önnek!

ndolkozott,
tán hirtelen

dent az én

RÉZI NÉNI. (Lásd a 110. lapon.)

A TEKNŐS BÉKA.

— Beszélyke. —

(Képpel a 109. lapon.)

KÁROLYKA beteg volt, és kis öcsese, Gyula szintén beteg volt; nem épen olyan nagyon, hogy ágyban kellett volna feködniök, de mégis annyira, hogy a doktor bácsi megtiltotta kimenniök a szobából. A jó mama gondosan ápolta a két kis fiut s mert nagy fájdalmat nem szenvedtek és keserü orvosságot sem kellett bevenniök, tehát nem nagyon bánták ezt a kis betegséget, sőt Károly, a nagyobbik fiu, négy szem közt még azt is megvallotta Gyulának, hogy ilyen kisebb meghülés nagyon kellemes dolog, mert a betegség alatt nem kell tanulni, hanem reggeltől estig játékkal lehet tölteni az időt.

Mikor azonban néhány nap már elmult s mindenféle szoba-játékba beleuntak, akkor lassacskán mégis úgy találták, hogy jobb egészségesnek lenni, még ha tanulni is kell mellette; de a doktor bácsi még mindig nem engedte, hogy kijárjanak s ez annál keservesebb volt, mert az ablakból épen a mezőre nyílt a kilátás, és látni, sőt hallani is lehetett, mikor a többi gyermekek vidáman lapláztak, futkostak a szabadban. Ez a mulatság mégis csak a legszebb!

A két fiu busan állt az ablaknál, irigyelve a boldog pajtásokat, kik szabadon járhatnak a mezőkön. A mama ezt észrevette, s látta, hogy valami új játékszert kell szerezni a két kis fiunak. Épen dolga volt a szomszéd városkában, bement tehát egy játékszeres boltba is, és hazaérve, két csomagot adott át a fiuknak.

Károlyka is, Gyulácska is mohón fölbontotta a maga csomagját s örvendezve kiáltott föl; a papirboritékból egy-egy furcsa állat, — teknős béka tünt elő. Persze, nem eleven, hanem csak fából és kemény papirból készült teknőczök valának, de olyan hiven, ügyesen megcsinálva, hogy messziről élő állatnak lehetett volna gondolni. Hátán a kemény panczél szép barna pöttyös volt s a panczél-teknők közül kicsinyke sárga fej, zöld lábak és rövid zöld fark nyultak ki s a fej is, a fark és a lábak is mozogtak, épen mint az eleven teknős békáé. Sőt ezen teknőczök még jobbak voltak az igaziaknál, mert az igazi teknőcz, mint tudjátok, csak nagyon lassan bir előre vánszorogni, ezeknek pedig négy apró kerék volt e hasuk alatt s így zsinorra kötve, szaporán végig lehetett őket huzni a szobákon.

A két fiu tehát nagyon meg volt elégedve az új játékszerrel, csak hogy a kis Gyula voltaképen nem tudta, miféle állat ez. Károlyka megmagyarázta neki, elővette a természetrajzi könyvet s ezt olvasta föl belőle:

»A teknőcz teste két csont-paizs közé van szoritva, úgy hogy csak feje, farka és négy lába látszik ki. A szárazföldi teknőczök be tudják huzni fejüket a csont paizs közé, úgy, hogy aztán nem lehet őket bántani. Igen kevés eledellel beérik, hetekig is tudnak éhezni; mozdulataik nagyon lassuak, értelmiségök nagyon csekély, úgy hogy jóformán semmire sem lehet őket megtanítani. Némely teknőczfaj hát-paizsa igen becses anyag, mert mindenféle eszközök, még ékszeresek is készülnek belőle; más fajokra meg jó husok miatt vadász-

nak az emberek s a teknős béka-leves a legkitünőbb ételek közé soroztatik.

Ezt olvasta Károlyka s a kis Gyula figyelemmel hallgatta végig, de az utolsó soroknál élénken közbeszólt:

— Obó! Én bizony nem eszem meg az én kedves teknősbékámat! Én nem vagyok olyan kegyetlen!

Károlyka, már okosabb levén, megmagyarázta azt is, hogy hiszen az ő két teknőczük nem igazi teknőcz, csak fából és papirosból készült, tehát nem is lehet megfőzni. De Gyulácska már nem figyelt többé a magyarázatokra, hanem hosszu zsinoron sebesen huzogatta végig a szobákon teknőczét, beh bizonyítván, hogy tud a teknőcz gyorsan is haladni, — csak kerkei legyenek. Károlyka is félrecepta a könyvet és sétáltatta a maga teknőczét s olyan lárma és szaladgálás lett belőle, hogy a mamácska kénytelen volt a szomszéd szobába menekülni.

Nem sokára azonban sajátóságos reccsés hangzott a fiuk szobájából s mindjárt utána a kis Gyula kétségbeesett jajgatása. A mama odasietett s Gyulácskát könyvtől ázott arczzal, s egészen elszomorodva látta darabokra tört teknősbékája mellett állani. Károlyka pedig az ablaknál állott s igen figyelmesen tekintgetett ki az üres udvarra.

— Mi baj? Mi történt? kérde a mama.

— Az én teknősbékám!... felelé Gyulácska zokogva... Károly tette... nem én tettem!

Károlyka, mikor a mama odahivta, hogy beszélje el, miként történt a szerencsétlenség, egészen megzavarodott és

semmikép sem tudta megmagyarázni a dolgot. Azt mondta, hogy együvé akarta fogni a két teknőczöt, mint a lovakat, de Gyula nem akarta engedni a magát s midőn e fölött huzakodtak, a szegény teknőcz leesett a földre és összetört. Ő bizony nem tehet róla.

A mama csititgatta a kis Gyulácskát, aztán félrevonta Károlykát és halkan mondott neki valamit. De Károlykának, úgy látszik, nem volt inyére a mama jó tanácsa, mert duzzogva mondá:

— Nem...nem...én nem adom...nem akarom!

A kis Gyula még sokáig sirdogált összetört játékszereinek romjai fölött; összeszedegette az egyes darabokat s megkísérlé összeállítani; de ez bizony nem sikerült. A mama aztán elvitte magával a kis fiut, mutogatott neki szép képeket s így végre Gyulácska kissé megvigasztalódott.

Károlyka, egyedül maradván a szobában, folytatta a játékot, befogta a maga teknőczét egy kis kocsiba s így járta be a szobát. De tudja isten miért, most már nem találta e játékot olyan mulatságosnak.

— Igaza van a könyvnek, a teknősbéka ostoba állat, nem lehet vele játszani, dörmögé magában.

Ott hagyta a teknőczöt a szoba közepén s más játékhoz fogott; fakoczkákból házat kezdett építeni, de mialatt ezzel foglalkozott, úgy látszott neki, mintha az a teknőcz folyton reá tekintene merev üveg szemével s halkan, gunyosan így szólana:

— Károly, Károly! Bizony rosszul tetted, hogy nem követted a jó mama ta-

nácsát! Oda kellett volna adnod engemet Gyulának, mert jól tudod, hogy egyedül te okoztad szomorúságát. Erőszakkal, mérgesen rántottad ki Gyulácska kezéből az

ő teknőczét, mikor a földre esett, még nem volt semmi baja, te azonban, mikor Gyula el akarta venni, lábbal tiportál reá s így tört össze. Te, az idősebb testvér, igazságtalan voltál s meg jóvá sem akarod tenni hibádat; pedig még akkoris neked kellene engedni, ha kis öcséd volna hibás.

Ez a beszéd semmikép sem tetszett Károlykának; hátat fordított tehát a teknőcznek s könyvet vett elő, hogy olvasásba merüljön. De az a halk hang csak beszélt tovább.

— Rajta, Károlyka, szánd rá magadat a jó tetterre, légy jó testvér, vigasztald meg Gyulácskát s az összetört játék-szerért adj neki

másikat. Meglásd, a mama nagyon fog örülni s te magad is meg leszesz elégedve magaddal, mert jóváteszed hibádat.

Károlyka még egy perczig ingado-

ZIVATAR A PUSZTÁN. (Lásd a 106. lapon.)

zott, aztán becsapta a könyvet, fölkapta a teknőczöt s Gyulához mentén, neki adta. A kis fiu ugrált, nevetett örömeiben, megsókolta testvérét s egy pillanattal később

a játék még sokkal vigabban folyt, mint azelőtt. És ez az épen maradt teknőcz, úgy látszik, sokkal erősebb alkotásu volt szerencsétlenül járt társánál, mert még

ezután sokáig el-tartott és sok vig-órát szerzett a kis Gyulának. Károly pedig mindig há-lásan nézett a tek-nőczre, mert min-dig eszébe jutott. milyen jó tanácsot kapott tőle.

Őszintén meg-vallva, én bizony nem hiszem, hogy azokat az intő sza-vakat csakugyan a teknősbéka mon-dta Károlykának. Saját lelkiismeretének szavaival vá-lának azok, mert akármit tegyünk, lelkiismeretünk mindig megszólal bennünk s megdi-esér vagy meg pi-rongat a szerint, amint cseleked-tünk. Aki igazán boldog akar lenni e földön, ezt csak úgy érheti el, ha mindenkor hallgat lelkiismerete sza-ára

A P U L Y K A.

(Képpel a czimlapon.)

SZEBB a páva mint a póka,
Rudrudrud!

Nagyja ugy mint az aproja,
Rudrudrud!

Páva kényes, tolla fényes,
Farka tarka, melle kékes,
Rudrudrud!

Hanem azért, — szó sincs róla —
Rudrudrud!

Helyre állat ám a póka,
Rudrudrud!

Pötyögője lilazöldes,
Ha haragszik, sok színt ölt ez,
Rudrudrud!

Göggel kapar csontos lába,
Rudrudrud!

Földet kotor mérges szárnya,
Rudrudrud!

Trónja is van: szemétdombja,
Husa jó, kivált a czombja,
Rudrudrud!

ZIVATAR A PUSZTÁN.

(Képpel a 104. és 105. lapon.)

EDES anyám! édes anyám! vigyenek ki engemet is a mezőre, rimánkodék a kis Peti kora hajnalban, mikor szülei kaszával, sarlóval készülődtek kifelé aratásra.

— Jobb lesz neked itthon, fiaeskám. Roppant hőség lesz ám odakint, aztán nem is fogsz tudni mit csinálni estig.

— Dehogy nem! majd gyűjtök kalászt, azután meg vigyázok a kis Juczikára, meg a lovakra, a kocsira, csak vigyenek ki, édes anyácskám!

Addig-addig könyörgött Peti, míg anyja végre is beleegyezett, hogy velök menjen. A két szürkét befogták, a székérbe elhelyezték a kaszát, sarlót, szalmaköteleket, meg egy kis ennivalót is, aztán vígan elindultak. Mire a nap fölkel, már kiint voltak a mezőn s a munka javában folyt.

Persze, csak az öregek dolgoztak, Peti barátunk pedig inkább mulatságra fogta a dolgot. Egy kis ideig, míg a hűvös reggeli szellő lengedezett s a nap sem süttött tulságos hévvel, Peti ott ballagott az aratók után s gyűjtögette a marokszedők után elmaradt kalászokat; de ebbe csakhamar beleunt s inkább ürgét kereset, talált is egyet s a minapi eső óta ott volt pocsolyából vizet merítvén, az ürgét ki is öntötte rejtekéből és nagy diadallal vitte anyjának megmutatni.

A nap azonban mind égetőbben süttött, a lég rekkenő meleg volt s Peti barátunk végre is bebújt a kocsiernyő alá és itt jó darabig aludt. Ebéd idejére fölébredt, jóízűen falatozott a hideg eledelel, aztán ismét szaladgálni kezdett. Most is roppant hőség volt, de a nap már nem süttött, — sűrű fekete felhők tornyosultak minden oldalról s a gazda fejét rázva nézegetett az égre.

— Ma nem végezzük be a munkát. Zivatart kapunk, mondá.

Alig mondta ki e szavakat, — már ki is tört a zivatar; isszonyuan dörgött és villámlott, a szél süvöltve vágatott végig a pusztán s messze földön nem volt ház, hova menekülni lehetett volna; csak a kocsi gyékény födele nyujthatott némi védelmet.

Szaladtak is mindnyájan a kocsi felé — de leginkább Peti, kit a zivatar jó messzire, a mező tulsó szélén lepett meg. Szaladt teljes erejéből s már-már eljutott a kocsihoz, midőn egy erős szélroham lekapta a fejéről a kalapot s ragadta egyenesen a pocsolyába. Jajgatva,

kiabálva rohant utána, de bizony utól nem érte, a kalap egy perczczel később már ott uszott a vízben. Peti nem tehetett egyebet, mint hogy utána ment a vízbe s kihálászta, ámbar a pocsolva jócskan mély volt, majd derekáig ért. Ezalatt pedig a zápor is hatalmasan kezdett zuhogni s Peti barátunk bőrig ázva, lueskosan jutott végre be a kocsiba.

Ez bizony nem volt kellemes mulatság, — de Peti azért nem busult sokáig. Estere a vihar elvonult s Peti maga is nevetett az önkénytelen fürdön, melyben részesült.

TÜZOKÁDÓ HEGY A TENGERBEN.

(Képpel a 112. lapon.)

BIZONYOSAN láttatok már tüzhányó hegyeket lerajzolva s a hányat láttatok, az mind igazán jókora hegy volt, mert az ismert tüzokádók valóban magas hegyek. De azért ne higyétek, hogy csak ilyen magas helyeken tör ki a tűz a föld belsejéből; megtörtént már az az érdekes eset is, hogy a tengerben, a víz közepén támadt egyszerre hatalmas tüzhányó.

Ezelőtt tizenegy esztendővel, tehát mindössze is nem régen történt a legújabb ilyen eset, mely nagy mértékben felköltötte a természettudósok figyelmét. Történt pedig ez Európa délkeleti részén a görög szigetek közt (nézzétek meg a térképen) az ugynevezett santorini öbölben.

Három sziget áll e helyen a tengerben: Santorin, Theresia és Aspronja. Mint a rajzon látható, e szigetek egy majdnem teljes kört képeznek, melynek közepén csöndes, tágas tengeröböl terül el, hol a hajók igen kényelmesen pihenhetnek. A szigeteken van néhány falu is, melyeknek lakossága leginkább halászatból él.

Ezelőtt tizenegy esztendővel tehát e szigetek békés lakói egy napon nagy ret-

tegéssel vették észre, hogy az öböl közepén sűrű gőz és füst emelkedik ki a vízből; csakhamar rettentő dörgés, morgás is hallatszott a tenger mélyéből s végre kitört a tüzhányó. Iszonyu láрма és durrogás közt egész hegy emelkedett ki a vízből, a hegy közepén levő nyilásból pedig forró víz, hamu, több mázsa sulyu kövek és olvadt érczek röpültek a levegőbe s a szigetekre. E kitörést erős földrengés kísérte, úgy hogy a szigetek városkáiban számos ház összedőlt, a föld megrepedezett és a lakosok közül is többen áldozatul estek, a többiek pedig hajókra ülve, halálos ijedelemben menekültek a veszedelmes helyről.

Több hónapig tartott a földalatti tűz dühöngése s ahol azelőtt mély, csöndes tenger volt, ott egy jókora sziget támadt, melyet »György-sziget«-nek kereszteltek. Hossza 320 láb volt, magassága 135 láb s tudósok, utasok kíváncsian hajóztak oda, hogy e sajátságos születésű szigetet megtekintsék. A tengeren már ötven mértföldnyi távolságból látni lehetett éjjel a tüzhányó lángját, egészen közelébe menni pedig alig lehetett, olyan fojtó kényszag terjedt szét körülötte. A víz forrt, mint egy óriási katlanban s minden hal és más tengeri állat messzire menekült innen.

Egy fél esztendő multával a tüzhányás megszűnt s megint csöndes lett az öböl; de a kis sziget ott maradt a közepén s bátrabb emberek csakhamar föl is kapaszkodtak reá, hogy a kialudt tüzhányó torkába betekintsenek.

Azonban nem sokáig teheték ezt, mert a tüzokádó sziget, amely hirtelen kibukkant a tengerből, épen olyan hirtelen el is tűnt. Öt esztendeig állt ott, aztán egyszerre sülyedni kezdett és végre egészen elmerült, úgy hogy most megint szép csöndes a santorini tengeröböl s közepén, a hol a sziget volt, ismét hajók járnak.

A SZEGÉNY OLÁH FIU.

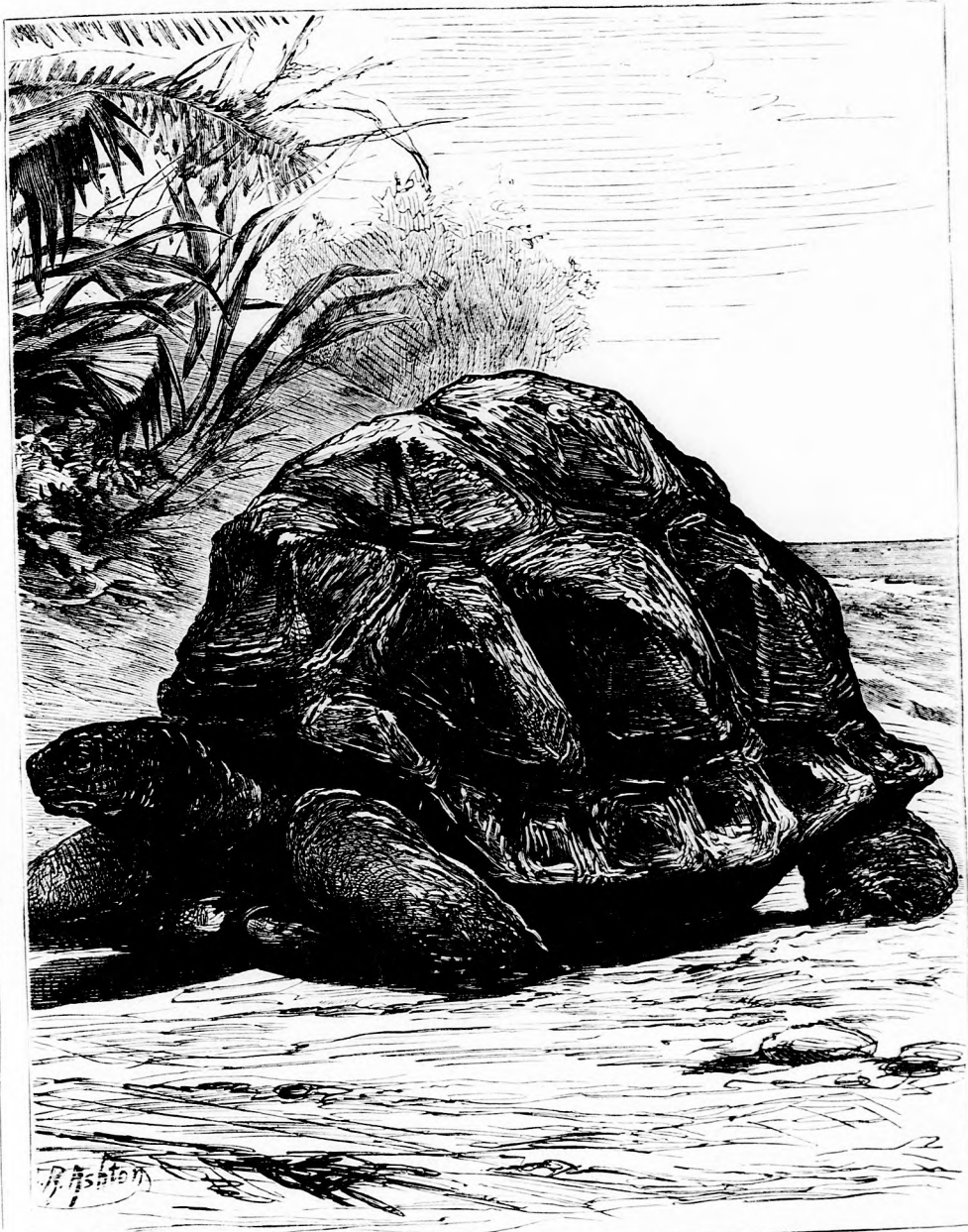

SZEGÉNY oláh fiu vagyok,
 Abból élek a mit kapok,
 Feredőből vizet mérek,
 Érte egy-két krajezárt kérek.

Odahaza öt testvérem,
 Érettük is mérem, kérem,
 Jó anyám az ágyat nyomja,
 Ő is az én szívem gondja.

Édes apám tegnap estve,
 Dologba ment Bukarestbe,
 Hogy legyen majd kemény téle:
 Egy kis fára és kenyérre.

Szegény oláh fiu vagyok,
 Abból élek a mit kapok,
 Feredőből vizet mérek,
 Érte egy-két krajezárt kérek.

A TEKNŐS BÉKA. (Lásd a 102. lapon.)

RÉZI NÉNI.

(Képpel a 101. lapon)

RÉZI néni varrogat
Napestig,

Nem kiméli most se még
A testit.

Vállain már hetven év
Sulya nyom,
Megilletné hát egy kis
Nyugalom.

Megilletné, dolgozott
Eleget,

Föl se vett ő hideget
Meleget.

S minél nagyobb munkában
Feje főtt,

A munkában csak munka-
Kedve nőtt.

Nem is unta sohsem ő
Jó magát,

Leszakítá, a mit az
Óra ád;

Mert fölötte lebegett,
Lebegett

Egy nagy áldás: a munka-
Szeretet.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK!

A »KIS LAP« XI. köt. 4-ik szá-
mában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Sötét.“

Helyesen megfejtették: Döbren-
tey Károly, Szél Piroska, Herzberg Stefi és Jenő,
Szabó Károly, Balássovich Alice és Laczi, Ko-
czán Gábor, Sztempák Jenő, Zlinszky Aladár és
Ida, Ligeti Ede, Koharits Ilka, Kohn Ferencz és
Hani, Kunstadt Jakab, Pick Ernő, Friedmán
Gizella és Róza, Fráter Emelka, Molecz Károly,
Nyíry Gyula és Izabella, nagy-perkati izr. gyer-
mekegylet, Büky Nina, Pöll Berta, Lakner La-

czy, Roth Miksa, Pollak Ferencz, Bildhauer An-
dor és Róza, Polatsek Sámuel, Altenburger
testvérek, Kollerffy M. és R, Scheiber Zsigmond,
Barabás Ilona, Szénasi Emma, Moravetz Ilka,
Árpád és Irma, Wollák Janka és Adél, Salamon
Herman, Kaiser Karolina, Kohn Hermin, Adler
Klementina és Károly, Csicsmanczay Emilia,
Gizella és Lujza, Rappenberger Mariska, Sme-
tana Aladár, Weisz Miksa, Pallós László, Buday
Emma, Brezovay testvérek, Auber Mili és Nina,
Kreskay Piroska, Kármán Zoltán és Aladár,
Czorda Irmuska, Fried Albert és Lajos, Prandt-
ner István és Iván, Pongrácz Jolán, Epstein Gyula,
Schlesinger Ödön, Altman Tini, Potoczky Berta
és Béla, Deutsch Ödön, Horvát Vincze, Vajda
Mártha, Sztrakoniczky Ernő, Zombory Mariska,
Brazovay Zoltán, Grünwald Kornél, Rothfeld
Hermína, Majláth Gusztáv, Hofer Simon, Weisz
Mór és Száli, Klein Bernát, Freifeld Lina, Fejes
Ilka, Mocs Gyula és Laura, Lichter Miksa,
Löwy Dávid, Deutsch Antal, Strausz Mór, Ruhig
Henrik, Deutsch Emil, Brüll Mór, Elkán Lajos,
Szabó Sándor, Fried Ilona, Baumgarten Dávid,
Kohn Salamon, Fürst Sándor, Csentericz János,
Rotter Arthur, Keller Izidor, Gyeörgy Magda,
Gothárd Pista, Singer Adél, ifj. Haas testvérek,
Ujhelyi Szeréna, Császár Béla, Farkas Szeréna,
Simoncsics Elemér, Nagy Kálmán, Babinecz
Emma és Róza, Bánóczy Miklós, ifj. Macher
Ernő, Schöpflin Etel, Róbert és Ilka, Bösz Ilonka,
az adász-teveli izr. önképző társulat, Weiss Irén,
Sivó Mariska, Jankó Gyula, Majtányi Regina,
Dienes Lenke, Lovich Aranka, Zoltán Jolanda,
Blaskovich Ilma, Nuricsán Erzsébet, Kranczthor
Samu, Weisz Hani, Jakab és Miksa, Feuer Géza,
Weiszberger Géza, Steiner Miksa, Meisels Etelka,
Kármán G. Aladár, Podhraszky Irma, Löwinger
Julesa, Rónay János, Jámbor Mariska.

A »KIS LAP« XI. köt. 4-számá-
ban Kóczán Gábortól közölt földrajzi
föladványok megfejtése:

„Tokaj. Hatvan. Eperjes.“

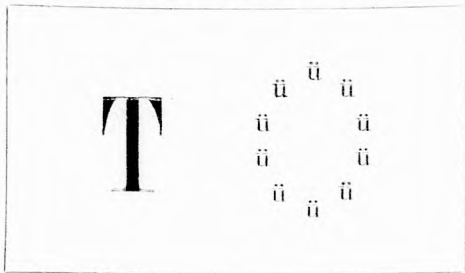
Helyesen megfejtették: Rásky
Béla, Kranczthor Samu, Weisz Hani, Jakab és
Miksa, Feuer Géza, Weiszberger Géza, Nuricsán
Erzsébet, Hartstein Feri, Blaskovich Ilma, Zo-
ltán Jolanda, Lovich Aranka, Dienes Lenke, Maj-
tányi Regina, Hannos Gizella (részben) Sivó
Mariska, Weisz Irén, Stern Adolf, Balla Endre,
Fischer Zsigmond és Mór, Schöpflin Etel, Ró-
bert és Ilka, Babinecz Emma és Róza, Nagy
Kálmán, Barok Mari, (részben) Simoncsics Ele-
mér, Császár Béla, Farkas Szeréna, (részben)
Steiner Miksa, Ujhelyi Szeréna, Meisels Etelka,
ifj. Haas testvérek, Singer Adél, Gothárd Pista

(részben), Gyeörgy Magda, Lichter Miksa, Lövy Dávid, Deutsch Antal és Emil, Strausz Mór, Ruhig Henrik, Brüll Mór, Elkán Lajos, Szabó Sándor, Fried Jonás, Baumgarten Dávid, Kohn Salamon, Fürst Sándor, Csentericz János, Rotter Arthur, Keller Izidor, Moes Gyula és Laura, Fejes Ilka, Frank Béla, Majláth Gusztáv, Rothfeld Hermína, (részben) Grünwald Kornél, (részben), Strakoniczky Ernő, Hecht Szeráfné, Gabriella és Malvin, Fried Gábor, Moravetz Árpád, Ilka és Irma, Horvát Vince (részben), Deutsch Ödön (részben), Potoczky Berta és Béla, Altman Tini, Schlesinger Ödön, Epstein Gyula (részben), Pongrácz Jolán, Fried Lajos és Albert, Czorda Irmuska (részben), Kármán Zoltán és Aladár, Brezovay testvérek, Buday Emma, Pallos László, Veisz Miksa, Smetana Aladár, Rappenberger Mariska, Csicsmaneczay Lujza, Gizella és Emilia, Kohn Hermína, Kaiser Karolina (részben), Wollák Janka és Adél, Szenási Emma, Scheiber Zsigmond (részben), Kollerffy M. és R., Altenburger testvérek (részben), Pollatsek Sámuel, Pick Ernő, Pollak Ferencz (részben), Roth Miksa, Lakner Laci, Pöll Berta, Büky Nina, a nagy-perkāti izr gyermek-egylet, Nyíry Gyula és Izabella, Molecz Károly, Friedman Róza és Gizella, Kohn Ferencz és Hani, Kunstadt Jakab, Koharits Ilka, Ligeti Ede, Zlinszky Aladár és Ida, Sztompák Jenő (részben), Szabó Károly, Herzberg Stefi és Jenő, Szél Piroska (részben), Kármán G. Aladár, Jámbor Mariska, Podhradszky Irma.

A »KIS LAP« XI. köt. 2-dik számában közzölt betűrejtvény megfejtését utólag még beküldtek: Hartstein Feri, Majtányi Regina, Császár Béla, Fejes Ilka, Barabás Ilona, Zlinszky Aladár és Ida, Rónay János, Jámbor Mariska.

A »KIS LAP« X. köt. 25-ik számában hirdett pályafeladványra dícséretes dolgozatot beküldtek még utólag: Sárközy Flóra, Horváth Vince.

BETŰ-REJTVÉNY.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kollerffy M. és Róza. A fordítás eléggé sikerült, és ha a magatok erejéből került, becsületetekre válik; közlésre azonban még nem való. De ti azért csak folytassátok az ilyen hasznos gyakorlatokat. Ha bekülditek, Forgó bácsi mindig örömmel fogja venni. — **Zlinszky Aladár és Ida.** Egyik rész nagyon könnyű, a többi meg már ismeretes. Gondoljatok ki nehezebbet. — **Buday Emma.** Nem sikerült, kis leányom. Az »ér« nem tartja együtt a testet; az ég felett pedig már nem látunk semmit, maga az ég lehet derült. Az ilyen feladványnak nehéznek, de egyúttal szabatosnak kell lenni. — **Goldstein Tóni.** Majd rákerül a sor olyanra is, aminőt te szeretsz. — **Pollátsek Sámuel.** Ilyenfajta feladvány már megjelent épen a »KIS LAP«-ban. — **Friedman Gizella és Róza.** Őszintén örvendek, hogy az iskolában oly szép sikerrel haladtok, hiszen, jövőre is megszerezitek ezt az örömet jó szüleiteknek. — **Áglár Leontin.** Nagyon könnyű. — **Strakoniczky Ernő.** Minthogy épen most közöltünk ilyen feladványt, nem ismételtjük rögtönösen. Ugyanez szól mindazoknak, kik most földrajzi feladványokat beküldöttek. — **Weisberger Géza.** Korodat tekintve, a munkálat kétségkívül kielégítő; a tanár ur egészen helyesen osztályozta, Forgó bácsi nem adhatna jobb osztályzatot. A »KIS LAP«-ban való közlésre nem alkalmas. — **K. M. ur. B.-Csaba.** Szíves közreműködését készséggel elfogadjuk, de könnyebb fajtákat kérünk; a most küldöttek, bár érdekesek, de oly bonyolalmasak, hogy kis olvasóink aligha megbirkózhatnak velök. — **Vadnay Margit.** Mindakettő nagyon könnyű és már ismeretes. Csak törd a fejedet, majd kigondolsz még jobbakat is. Azután küldd be Forgó bácsinak. — **Altmann Lujza, Nuricsán Erzsébet, Stern Adolf, Schweitzer József, Grünwald Kornél, Polyakovics Lajos és Antal, Steiner Miksa, Ifj. Haas testvérek.** A beküldött rejtvények részint ismeretesek, részint nagyon könnyűek. — **Szabó Károly.** Egy kis változtatással talán közölhető, lesz. — **Klein Berta.** Nagyon derék dolog, hogy a vizsgálatnál a kitűnő rendűek közé jutottál és a gyermek-egylet elnökké választott; de a kis elnöktől megvárom, hogy jövőben sajátkezűleg írja leveleit. Most nem magad írtad, ugy-e nem?

IZOKADO HEGY A TENGE BÉN. (L. sz. a 107. lapon)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.